

Blackmoore

Chương 37 : Chương 37

Alice tỏ ra rất ngạc nhiên khi tôi gọi cô ấy vào ban ngày. Điều đó thể hiện rõ trên nét mặt khi cô ấy chạy vội vào phòng. Mẹ và Maria lúc này đang đến chỗ những vị khách khác, không nghi ngờ sẽ gây thêm nhiều chuyện đáng xấu hổ. Sau khi khóa cửa phòng cẩn thận, tôi quay sang Alice, hy vọng và tuyệt vọng đan xen trong lòng.

- Chị muốn nhờ em giúp một việc mà e em sẽ không mấy sẵn lòng giúp đỡ.

Đôi mày cô ấy hơi chau lại.

- Cô cần gì, thưa cô?

- Chị muốn trốn khỏi Blackmoore để đến Luân Đôn ngay tối nay.

Hai mắt Alice trợn to hết cỡ.

- Cô định bỏ trốn ư?

Tôi bồn chồn, nuốt khan, đáp:

- Phải. - Đoạn tôi bước đến chỗ vali đồ, mở nắp và lấy chiếc hộp ngà voi bên trong ra. - Chị biết mình đã yêu cầu quá đáng. - Tôi nói. - Chị đảm bảo cô của chị sẽ bồi thường cho em nếu em gặp phải bất cứ rắc rối nào. Nhưng đây, chị cũng sẽ trả công cho em thật xứng đáng. - Tôi chìa chiếc hộp ra. - Chiếc hộp này được khảm bằng ngà voi thật, rất đáng giá. Em có thể giữ lại phòng thân hoặc bán ở Luân Đôn cũng được.

Cô ấy lắc lắc đầu, đẩy chiếc hộp về phía tôi, từ chối:

- Không, thưa tiểu thư, em không nhận nó đâu.

Lòng tôi chùng xuống.

- Chị có thể trả cho em thứ khác. Chị sẽ...

- Không, thưa cô. Cô hiểu lầm ý em rồi. - Một nụ cười khẽ lướt qua gương mặt cô. - Em sẽ giúp cô. Nhưng ân huệ không phải lúc nào cũng được mua bằng tiền, cũng như khi lòng tốt cho đi không tính toán vậy.

- Nhưng đây là một ân huệ quá lớn lao. - Tôi nghĩ đến những ân huệ mà mình đã mua từ những người khác bằng giao kèo và những cái giá của sai lầm. Thế nên, tôi cho rằng lần này cũng không ngoại lệ.

- Vâng, nhưng mấy đứa em của em sẽ không chịu đâu, thưa cô. - Nói đến đây, vẻ dè dặt cẩn trọng của cô ấy bỗng dịu lại thành một nụ cười tươi tắn.

Tôi nhìn cô ấy đầy thắc mắc.

- Maria và Katherine, chắc cô còn nhớ chứ? Hai đứa trẻ được cô cho kẹo đấy ạ. Chúng đã kể cho em lòng tốt của cô. Không những an ủi chúng trên đường, cô thậm chí còn đến tận nhà em, dẫu chẳng hề biết chúng là ai. Vì thế, em sẵn lòng giúp cô như giúp đỡ một người bạn.

Tôi lắc đầu và cúi mắt, cảm thấy hơi xấu hổ.

- Không có gì đáng kể. Chỉ là một ít kẹo ngọt ở tiệm bánh thôi.

- Không đáng kể nhưng chúng tỏ cô là một phần của bọn em. - Tựa một lời tuyên bố đanh thép, cô ấy vừa khẳng định giá trị tồn tại của tôi. Câu nói 'không là Kate của ai cả' lại lấp đầy tâm trí tôi. Song tôi lập tức gạt nó ra xa. Có lẽ nó không hoàn toàn chính xác. Nước mắt đọng đầy khóe mắt tôi.

- Cảm ơn em. - Tôi khẽ nói.

.....

- Ngài có lại đến Ấn Độ nữa không, Ngài Pritchard? - Mẹ lại bám dính vào quý ngài thô lỗ, bộ râu của ông ta vẫn còn dính vụn thức ăn.

Ông Prichard liếc bà qua khóe mắt, làu bàu một tiếng rồi, rồi thô lỗ gạt đầu.

Mẹ vẫn chưa chịu hiểu điều mà tất thấy mọi người trong phòng đều thấy rõ ràng: người đàn ông bà đang ve vãn không hề có chút hứng thú nào với bà.

- Ôi, xem tôi kìa. - Bà thốt lên. - Ngài phải ở gần thì chúng ta mới có dịp quen thân hơn chứ.

Tiểu thư St. Claire cầm tách trà mỉm cười chen lời.

- Song tôi đoán ngài Prichard sẽ không khởi hành sớm đâu. Ngài sẽ nán lại... để tham dự một buổi lễ đặc biệt có thể diễn ra trong một thời gian ngắn nữa của bạn ngài. Phải không ạ?

Tôi xoay mặt đi, tránh phải nhìn thấy phản ứng của Henry khi nghe thấy tiểu thư St. Claire úp mở khá rõ ràng về hôn lễ sắp tới của họ. Dù cùng ở trong cùng căn phòng hơn ba tiếng đồng hồ, tôi vẫn có thể tránh mặt anh một cách đáng kinh ngạc. Tôi thật sự làm tốt tới nỗi thậm chí không nhìn anh đến một lần - dù là trong bữa ăn tối, hay là lúc ở phòng nghỉ. Mà anh cũng không cố tình tiếp cận tôi hay nói với tôi một lần. Nghĩ đến những lời tôi nói vào đêm trước - rằng tôi thà lấy lão Cooper còn hơn là lấy anh - thì tôi chẳng hề thắc mắc chút nào về sự xa cách ấy. Nhưng không thắc mắc không có nghĩa là tôi không đau đớn vì mặc cảm tội lỗi và cảm giác mất mát trong lòng.

Khi đồng hồ điểm đến mười giờ, tôi gần như nhảy bật ra khỏi chỗ ngồi. Tôi liếc nhìn Sylvia đang ngồi bên lò sưởi cùng anh Brandon của bạn ấy. Nếu mọi chuyện suôn sẻ như lúc này, thì có thể bạn ấy sẽ đính hôn vào cuối năm nay. Tôi thấy mừng vì bạn ấy đã tìm được hạnh phúc của mình. Maria đang bám dính anh chàng Brandon trẻ tuổi. Còn mẹ thì bận rộn nhảy từ quý ông này sang quý ông khác như một con ong qua lại giữa những khóm hoa. Ohu nhân Delafield siết chặt tách trà, khớp ngón tay nổi lên trắng bệch, nom như thể bà sắp sửa ném tách trà ấy vào mẹ tôi vậy. Sau khi đã thu tất cả những hình ảnh ấy vào tầm mắt, tôi đứng lên và xoay về phía cửa.

- Chúc mẹ ngủ ngon. - Tôi nói. - Con thấy hơi mệt, muốn về phòng nghỉ sớm.

Bà phóng cho tôi một ánh mắt sắc lẹm, ra hiệu rằng bà sẽ nói chuyện với tôi sau. Tôi chẳng trông đợi gì hơn.

- Ờ, chúc con ngủ ngon, Kitty.

Khi tôi ra đến cửa, thôi thúc muốn quay đầu lại trở nên mạnh liệt đến mức không thể kiềm chế. Tôi ngoái đầu qua vai, thấy Henry đang nhìn mình không lơị mắt. Trái tim tôi run lên trong lồng ngực rồi bắt đầu tăng tốc trước ánh nhìn trong đôi mắt màu tro của anh. Lóng ngóng sờ tìm nắm cửa, tôi dứt mắt khỏi Henry rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

.....

- Tiểu thư đã chuẩn bị xong chưa? - Alice hỏi.

Tôi ngồi quỳ trước vali đồ, nhìn áo choàng, mũ, và găng tay của mình. Tất cả đều đã được sắp xếp ngay ngắn đầu và đáy. Tôi nhắc chiếc hộp ngà lên, lấy bức thư của cô ra rồi đưa chiếc hộp cho Alice:

- Em hãy giữ lấy thứ này. Không phải thù lao, chỉ là chị muốn em giữ nó mà thôi.

Alice do dự giây lát, rồi miễn cưỡng nhận lấy chiếc hộp:

- Em sẽ giữ nó giúp tiểu thư cho đến khi cô quay lại.

Tôi mím chặt môi, không muốn thốt ra rằng: chị sẽ không bao giờ trở lại. Alice đặt chiếc hộp lên mặt lò sưởi, bên cạnh những bức thư mà tôi đã dán kín. Cô ấy biết phải làm gì với chúng.

- Đã chuẩn bị xong phòng ngủ khác rồi chứ? - Tôi hỏi.

Alice gật đầu. Chính Alice đã nghĩ ra ý tưởng chuẩn bị một phòng ngủ khác ở chái Tây để mẹ và Maria không nghi ngờ sự vắng mặt của tôi cho đến sáng mai.

- Em sẽ nói với họ cô bị cảm, và cô không muốn lây bệnh cho họ.

- Tốt lắm.

Bức thư của cô và bản nhạc của Herr Spohr đã yên vị trong túi áo khoác đi đường của tôi cùng với những vỏ ốc được bọc trong chiếc khăn tay mà tôi đã nhặt cho Oliver. Tôi đánh mắt một vòng quanh phòng. Nó quả là một căn phòng xinh đẹp – đẹp như vẻ đẹp của đôi hoang trong mắt tôi. Tôi sẽ nhớ nó. Nhưng đã gần mười giờ rồi, nếu tôi còn nấn ná lâu hơn, để chừng tôi sẽ bị mẹ và Maria bắt gặp khi họ trở về phòng.

- Chị xong rồi. – Tôi đưa găng tay, mũ, và áo khoác của mình cho Alice.
- Gặp em dưới lầu.

Đúng mười giờ ba mươi, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng chim, lách vào trong, rồi khẽ khàng khép cửa lại. Rèm cửa sổ mở ra khiến căn phòng tràn ngập ánh sáng bàng bạc của đêm trăng. Tôi cẩn thận bước lại chỗ chiếc lồng chim và quỳ xuống. Sau một tiếng bật khẽ, cánh cửa lồng mở ra. Vẫn biết thế nào rồi người giúp việc cũng sẽ nhìn thấy cơ thể mềm oặt của chú chim và xử lý gọn ghẽ. Nhưng tôi vẫn muốn mở cánh cửa này ra.

Bỗng có một tiếng động khẽ vang lên phía sau, là tiếng bước chân. Kế đến là giọng Henry:

- Em sắp đi.

Tôi giật thót mình, đứng dậy xoay về phía anh, mỗi mạch máu trong người đều tăng nhanh trong hoảng hốt.

Cửa phòng vẫn đóng kín. Hẳn là anh đã ở sẵn trong phòng, đợi tôi đến.

- Sao anh biết? – Tôi hỏi.

Anh đứng bên kia căn phòng, ngay trước bức tranh Icarus. Ánh trăng phác lên những đường nét đáng hình anh. Tôi nghe ra sự lên ánh trong giọng anh khi anh cất tiếng.

- Nó viết rành rành trên mặt em cả tối nay.

Tôi khó nhọc hít thở.

- Anh nói đúng. Em sắp đi rồi.

Anh bước về phía tôi.

- Bởi vì em thà lấy lão Cooper đáng ghê tởm ấy còn hơn là bị bắt phải lấy anh ư?

Giọng điệu gay gắt, đau đớn và cáo buộc của anh như một đòn mạnh mẽ giáng thẳng vào tôi. Khiến tôi giật lùi vì sức mạnh của nó. Giọng tôi run rẩy và khẽ khàng thoát ra.

- Không phải.

- Vậy thì vì sao?

Tiếng nói anh vỡ tan ra trong từ cuối cùng, đồng thời tôi cũng nghe thấy có thứ gì đó vỡ tan trong lòng. Thứ giúp tôi kiên định bước đi trên con đường đã chọn rốt cuộc cũng bị hai tiếng 'vì sao' ấy đập nát tan tành. Tôi đưa mắt xuống chiếc lồng chim, cảm thấy trái tim đang tăng tốc trong lồng ngực còn đôi tay thì run rẩy không ngừng. Tôi lựa lời thật lòng hết mức có thể.

- Vì nếu em không thoát ra lúc này thì sẽ chẳng bao giờ thoát ra được nữa.

Sau một hồi im lặng, Henry thở hắt ra rồi vò tay lên tóc. Đoạn anh xoay đi, thần thờ nhìn bức tranh Icarus. Trong phút chốc, cả anh lẫn căn phòng bỗng chìm vào sự yên ắng đáng sợ, khiến tôi không khỏi nhớ đến chú chim mềm oặt trong lồng. Đột nhiên tôi muốn đến gần anh. Để chắc chắn rằng anh không theo bước chú chim ấy. Tôi nhẹ nhàng tiến về phía anh, cho đến khi nhìn thấy gương mặt anh bị ánh trăng chia thành hai nửa, một nửa được chiếu sáng bàng bạc, còn một nửa chìm trong bóng tối.

Anh đan hai tay trước ngực, ánh mắt dán chặt vào hình ảnh Icarus đang được chấp cho đôi cánh.

- Bay càng cao, ngã càng đau... - Giọng anh lạc đi. Trong một thoáng, tôi hoang mang không biết có phải anh đang nói chuyện với mình hay

không. Đoạn, anh lại thở dài.

- Anh điên rồi mới đồng ý với cái giao ước ấy của em. Anh cho rằng trong suốt thời gian qua, mình đã trải tận nỗi đau khi em cố phân rạch khoảng cách, khi gặp mặt hằng ngày mà thứ em cho anh chỉ là tín nhiệm chứ không phải tình yêu. Anh đã phải nghe em lặp đi lặp lại ý định không bao giờ kết hôn...

Anh vuốt tay lên mặt.

- Những tưởng đó đã là cùng cực đau khổ. Nhưng... - Anh lắc đầu, tôi nhận ra anh đang phải cố gồng mình, tựa như kiểm chế cơn run rẩy đang lan tỏa toàn thân. - Điều này mới thật bi ai. Bi ai như Icarus cố bay lên gần mặt trời. Cố tiến gần hơn để có em trong vòng tay, để thì thầm những lời anh hằng muốn nói, đổi lại là những lời từ chối hết lần này đến lần khác của em. - Giọng anh nặng nề trầm xuống, ánh mắt nhìn tôi như nhen một ngọn lửa, khiến hai chân tôi như mọc rễ, miệng không thốt nổi nên lời. Anh run run cất lên một câu dứt quãng. - Đây mới là nỗi đau ghê gớm nhất.

Tôi lặng người sảng sốt, đứng ngây ngốc với trái tim vọt lên cổ họng và những ngón tay cuộn lại thành nắm, đôi môi mím chặt cố ngăn những lời không nên nói bật ra.

- Lần này không phải là thỏa thuận. - Anh lên tiếng. - Đây là lần cuối cùng anh hỏi em, Kate. Sẽ không còn lần sau nữa. Anh muốn biết-tạm quên cái giao ước đáng nguyên rủa kia đi. Anh muốn biết. Anh không thể sống quãng đời còn lại với nỗi canh cánh trong lòng.

Nước mắt lăn dài trên má tôi.

Anh xoay người nắm tay tôi, ngón tay cái lướt qua những đốt xương trên tay tôi. Đoạn anh nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh trắng soi tỏ gương mặt anh.

- Anh yêu em. - Anh khẽ nói với một giọng khàn khàn. - Và muốn có em trọn đời. Xin em hãy kết hôn với anh.

Tôi khó nhọc cất tiếng mà không thể. Đến khi rốt cuộc cũng đẩy được

một từ ra khỏi miệng thì nó chỉ còn là một hơi tắc nghẹn:

- Không.

Anh chờ người thần thờ. Tôi cố nén tiếng thổn thức, hai mắt đã không thể nhìn rõ anh qua làn nước ngập ngụa. Anh buông tay tôi xoay mặt đi. Tôi bước đến cửa sổ, ngược lên ánh trăng, để cho những giọt lệ chảy xuống thành dòng. Nước mắt xối xả tuôi rơi đến mức tôi tưởng như không thể thở nổi, lồng ngực phập phồng đau đớn.

Sau một khoảng lặng kéo dài, tôi chợt cảm thấy Henry tiến đến phía sau mình. Làn hơi ấm áp của anh phủ vào lưng tôi vô cùng cảm dỗ. Anh cất tiếng, giọng đút quặng:

- Thêm một câu cuối nữa, rồi anh sẽ để em đi.

Tôi chặn hai tay lên cổ, cố ghìm tiếng nấc nghẹn, đoạn gật đầu.

Sau đó tôi nghe thấy anh hít vào một hơi, run rẩy thốt lên bằng tông giọng trầm thấp.

- Liệu em có từng yêu anh...

Có

Anh sững người. Tôi hoảng hốt. Kế rồi, sau một lúc im lặng, anh lấy lại được hơi thở.

- Gì cơ?

Tôi xoay lại, mở to mắt nhìn anh, nhịp tim nện thành thịch liên hồi.

- Em vừa nói gì? - Anh hỏi lại.

Tôi lắc đầu, mặt nóng như lửa nung. Tôi đã thốt lên từ đó ư?

- Không. Em chẳng nói gì cả. - Tôi xoay lưng về phía anh, nhưng anh đã kịp giữ chặt vai tôi, sải bước và cúi xuống nhìn tôi.

- Em nói 'có'.

Rồi tôi thấy mình đã ở trong vòng tay anh, chưa kịp định thần thì nụ hôn nóng bỏng của anh liền rơi xuống. Một tay anh siết chặt eo, kéo tôi sát vào lòng, tay còn lại luồn ra sau gáy. Anh hôn tôi dịu dàng, kiên định, lại như van nài. Tôi vút hết mọi suy nghĩ trong đầu. Xiềng xích trong tim tôi bị kéo bung mạnh mẽ đến mức không gì cản được. Lúc này đây, thứ còn lại duy nhất chỉ là trái tim này, thế nên tôi kéo anh. Khi tôi hôn lại anh, tôi nghe thấy một tiếng rên rỉ thoát ra từ miệng anh. Đến lúc không thở nổi, tôi buông anh ra lấy hơi, song anh không cho tôi được thoát dễ dàng mà lập tức chộp tôi lại tựa như anh cần tôi hơn cả không khí. Đôi tay anh siết chặt, bờ môi không ngớt thì thầm tên tôi. Đột nhiên tôi nhận ra mình phải dừng ngay lại. Đây là một sai lầm đáng ra tôi không bao giờ được phạm phải. Bởi xấu xa sao khi tôi đáp lại anh dù một lần và mãi mãi.

Tôi nức nở đẩy anh ra.

- Không, Henry. - Nước mắt tuôn như mưa, tôi như thấy vết tổn thương hằn rõ trên mặt anh. Kế rồi, tôi lại níu tay, kéo anh trở lại, vùi mặt vào ngực anh, hai tay vòng qua cổ, ôm anh thật chặt. Cánh tay anh cũng choàng vào eo, kéo sát tôi vào lòng.

- Em nói em yêu anh. - Anh thì thầm.

- Phải. - Tôi sục sùi thừa nhận.

- Vậy vì sao sao em còn từ chối anh? - Giọng anh - hay đúng hơn là nỗi đau ẩn chứa bên trong - khiến tôi vô cùng đau đớn. Thanh âm ấy như chứa đựng nỗi thống khổ tột cùng và tan vỡ.

Tôi đẩy anh ra.

- Vì em biết cái giá của việc yêu em. Henry, em nghe thấy mẹ anh nói chuyện vào đêm dạ vũ ấy chưa đầy hai năm trước ấy.

Anh chau mày bối rối.

- Ý em là gì? Em đã nghe thấy gì?

Tôi lắc lắc đầu. Đây vốn là một bí mật không bao giờ được bật mí. Nhưng thành trì trong tôi đã sụp đổ khiến tôi nhận ra mình không còn chút sức mạnh nào để giữ kín bí mật này nữa. Nó đang xông xộc xông lên như vừa được ban cho một sức sống mới, sẵn sàng phá toang chiếc lồng giam giữ bấy lâu. Nó thoát khỏi tôi trong sự thốn thức nghẹn ngào:

- Em đã nghe mẹ anh nói với cô Agnes rằng anh sẽ mất Blackmoore nếu có bất cứ dính dáng gì đến gia đình em. Bà ấy nói bà ấy đã sửa lại di chúc. Và ông của anh đã ký vào bản di chúc mới với sự làm chứng của người cố vấn pháp luật. Bà sẽ chia cắt chúng ta nếu phát hiện ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy em để mắt đến anh, nên em...

- Sao cơ? Bà ấy đã sửa lại di chúc? - Giọng anh lúc này chỉ còn lại sự bàng hoàng sáng sốt.

Tôi trịnh trọng gật đầu, thầm ước mình không phải nhìn thấy dáng vẻ bị phản bội này của anh.

- Em chắc chứ? Ý anh là em có hoàn toàn chắc chắn...?

- Hoàn toàn chắc chắn. - Điều bà ấy nói với tôi vào hôm bắt gặp tôi nói chuyện với cha bà càng khiến tôi thêm khẳng định. - Em dám khẳng định. - Lời nói ấy thoát ra thành một tiếng thì thầm, nhưng lại rơi vào khoảng không giữa chúng tôi bằng dấu chấm hết, hết một hồi chuông báo tử.

Henry đưa cả hai tay lên vò đầu, đoạn xoay người bước đi.

- Giờ thì anh hiểu rồi đấy, - Tôi nói, giọng vỡ vụn theo từng vết rạn của trái tim. - Anh đã hiểu vì sao em phải nói với anh - với tất cả mọi người - rằng em sẽ không kết hôn. Bà ấy sẽ chia cắt tất cả chúng ta. Bà ấy sẽ đưa anh đi xa...

Anh lập tức quay ngoắt lại, sải bước về phía tôi, đoạn túm chặt vai tôi, anh hấp tấp nói:

- Đó không phải là vấn đề, Kate. Chẳng có gì khác cả. Anh có thể từ bỏ Blackmoore.

Tôi lắc đầu nguây nguậy, nước mắt chảy thành dòng trên má và lăn dài xuống cằm.

- Dừng lại đi. Em đừng lắc nữa. Anh có thể mà. Anh có thể từ bỏ mọi thứ, vì em.

- Không đâu. Em sẽ không để anh làm vậy. - Tôi biết anh đang kích động, vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo. Anh chưa từng trải vô số đêm trần trọc nghĩ về hậu quả của việc tôi đến với anh. Nhưng tôi đã từng. Tôi biết rõ hơn anh.

- Anh không thể từ bỏ Blackmoore vì em, Henry. Anh không biết mình sẽ phải trả cái giá đắt như thế nào đâu!

- Nó chỉ là một ngôi nhà! Một đồng gạch làm sao có thể sánh với em?

- Nó không chỉ là một đồng gạch! Nó là nhà của anh. Em đã nhìn thấy điều đó trong mắt anh. Blackmoore là mọi thứ của anh. Là tương lai, là cuộc sống đã định sẵn của anh. Em thấy rõ anh tỏa sáng thế nào khi ở đây! Anh hạnh phúc và thỏa mãn thế nào. Em hiểu nơi này có ý nghĩa với anh đến nhường nào.

Anh nắm tay tôi và siết thật chặt, như thể đang cố giữ cho đôi cánh vô hình của tôi không thể cất lên.

- Không. Là vì em chứ không phải Blackmoore.

Một tiếng nấc nghẹn khiến giọng tôi run rẩy.

- Nó quá ý nghĩa. Anh không thấy ư? Anh không thấy rằng nếu em cướp đi tất cả mọi thứ anh quan tâm, mọi thứ anh từng muốn có trong đời, thì đến một ngày nào đó anh sẽ hận em.

- Anh em không bao giờ hận em. - Anh khàn giọng cất lên lời khẳng định dẫu dằng.

Tôi giằng ra khỏi tay anh và ôm hai tay lên vai, gắng giữ cho những mảnh vỡ của trái tim không bị rơi ra.

- Thế nào rồi cũng có ngày đó. Anh không biết nhưng em thì rất rõ. - Tôi kích động nói. - Em hiểu cảm giác bị khinh miệt là thế nào, Henry. Cảm giác bị xem là kẻ thừa và ghét bỏ ấy...

Henry sờ tay lên mặt tôi. Tôi nín thở, nuốt lại những lời toan nói. Anh nâng mặt tôi lên, bàn tay dịu dàng tựa như tôi là một sinh vật mỏng manh và hoang dại giống chú chim lông đen. Anh hơi cúi đầu nhìn vào mắt tôi, tôi có thể nhìn rõ tròng mắt màu xám của anh ánh lên trong căn phòng tối. Anh thở ra một hơi rồi cúi thấp đầu xuống, từ tốn, dịu dàng đặt môi mình lên môi tôi. Những ngón tay của anh chạm lên tóc tôi, bờ môi anh mang vị mặn đậm hương khao khát. Anh hôn đến khi đầu gối của tôi nhũn ra, một ngọn lửa nhen lên, khiến từng tế bào trong cơ thể tôi đều cảm thấy khát khao đến cháy bỏng.

Lúc anh rời môi, hơi thở đã trở nên đứt quãng. Anh ghé sát vào tai tôi thầm thì:

- Giờ em cũng đã biết, cảm giác được yêu thương và cần đến.

Thật ngọt ngào. Và cực kỳ cảm dỗ. Nhịp tim tôi đập rộn lên trong cảm giác quyến luyến anh mang lại.

- Anh biết trước giờ em chưa từng trải qua cảm giác được yêu thương. - Vừa nói, đôi tay anh vừa choàng tới, kéo tôi lại gần, dịu dàng nâng niu như muốn giữ tôi gần nơi tim anh đến trọn đời. - Nhưng anh hứa sẽ yêu em mãi mãi dẫu bất cứ chuyện gì xảy ra. Anh có thể và nhất định sẽ làm được.

Lòng quyết tâm của tôi bỗng chốc bị tan chảy bởi nụ hôn nóng bỏng của anh. Tôi muốn tựa vào ngực anh để tìm kiếm cảm giác quyến luyến ngọt ngào. Song từ tận đáy lòng, tôi biết rằng buông lời cho sự cảm dỗ dẫn đường sẽ khiến phần đời còn lại của tôi bị giày vò trong nỗi ám ảnh khôn nguôi. Đành cố lờ đi sự thôi thúc của trái tim, tôi cố vùng vẫy khỏi tay anh. Hơi ấm từ anh biến mất khiến cơn giá lạnh xâm nhập vào từng tế bào, tôi đứng run rẩy như trước lúc nụ hôn của Henry rơi xuống.

Chiếc lồng ghim nén cảm xúc bao năm đã bị mở toang, song thứ thoát ra ngoài là nỗi căm hờn nhiều hơn là sợ hãi. Sức mạnh của nó khiến tôi

giật lùi ra sau, kể rồi tôi giải phóng nó:

- Yêu thôi vẫn chưa đủ! - Tôi hét lên. - Tình yêu rồi cũng sẽ biến chất. Sẽ chết đi. Em đã nhìn thấy mặt trái của tình yêu! Đã chứng kiến sự kinh tởm, khinh ghét và oán hận trong đó. Em không muốn thấy dáng vẻ ấy ở anh! Em không hy vọng ngày nào đó anh sẽ nhìn em bằng ánh mắt như cha đã nhìn mẹ.

- Chúng ta không giống họ!

- Làm sao anh biết được? - Tôi cao giọng vật lại. - Làm sao anh biết tương lai chúng ta sẽ thế nào? Thay đổi ra sao? Liệu có ngày nào đó anh thức dậy và bỗng nhiên thấy căm ghét em vì đã cướp đi tương lai tươi sáng, cuộc đời huy hoàng mà anh đáng được hưởng?

- Anh biết. - Anh kiên định đáp, giọng trầm thấp, mạnh mẽ và không chút mập mờ. - Anh biết rõ trái tim mình. Nó thuộc về em, Kate. Mỗi mãi

Giọng anh như lạc đi. Dưới ánh trăng, một giọt nước mắt long lanh lăn trên má anh. Nó thít chặt vào tim tôi.

- Em chưa bao giờ có ý làm tổn thương anh. - Tôi nghẹn ngào. - Em chưa bao giờ muốn anh bị tổn thương vì cái thỏa thuận ấy. Em thật lòng không hề nghĩ rằng nó lại khiến anh đau lòng đến thế.

Anh úp một tay lên mặt, hít sâu một hơi rồi lại thêm một hơi nữa. Nom anh lạc lõng và tuyệt vọng đến mức tôi biết rằng mình đã thắng chắc trận này. Thế nên tôi khẽ khàng thở ra một hơi.

- Chúng ta sẽ sống bằng gì chứ, Henry? - Tôi hỏi, giọng lạc đi trong vô vọng. - Từ bỏ Blackmoore đồng nghĩa với việc từ bỏ nguồn sống của mình. Rồi sau đó anh sẽ làm gì?

- Anh không phải một kẻ chỉ biết ăn không ngồi rồi. Em biết anh rất thông minh mà. Có lẽ bình thường anh không thích khoe khoang lắm, nhưng đúng là vậy đấy. - Len lỏi trong giọng anh là một tia hy vọng mỏng manh, và thoáng trên khóe môi anh tôi thấy một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. - Anh không ngại vất vả, chỉ cần...

Tôi giơ tay ra, ngăn lời anh toan nói, cố nuốt tiếng nấc nghẹn:

- Không. Không, Henry. Không. Không.

Anh nhìn tôi trân trối. Nước mắt đã ướt đầm hai má nhưng tôi không lau đi. Cuối cùng, tất cả hy vọng đều tắt ngấm trên mặt anh, thay vào đó là sự trống trải vô vọng.

- Em sẽ không đổi ý.

- Phải. Không bao giờ. - Cho dầu mỗi tế bào trên người đều run lên lẩy bẩy, giọng tôi vẫn kiên định đến lạ kỳ. - Quyết định này em đã đưa ra từ một năm rưỡi trước, và tối nay em sẽ lặp lại thêm một lần nữa. Nếu tình cảnh của chúng ta không thay đổi, thì em mãi mãi vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Em sẽ không đổi ý đâu, Henry.

Trong một thoáng anh ngoảnh đi, tôi nhìn thấy anh che tay lên mắt. Tôi ngần ngại bước đến cửa sổ, dõi mắt ra mặt biển trải dài dưới ánh trăng. Lâu sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Khẽ liếc mắt sang trái, tôi thấy anh đứng trước chiếc lồng để mở. Chôn chân đứng lặng.

- Chú chim... - Anh nhìn tôi, mặt lộ vẻ thắc mắc.

- Nó chết rồi. - Tôi thẳng thừng đáp, giọng có phần khắc nghiệt. Henry siết chặt tay rồi, khi anh đưa mắt về phía tôi, tôi thấy trong đó xẹt qua một cảm xúc mới - một tia khủng hoảng khiến tôi bất giác lạnh sống lưng.

- Điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Nó không phải là điềm báo cho tương lai của em đâu. Em biết anh đang nghĩ gì. Nhưng nó chỉ là một chú chim thôi mà. Em sẽ bình an. Em sẽ đến Luân Đôn gặp cô rồi bọn em sẽ cũng nhau lên đường. Em sẽ mạnh khỏe. Em hứa đấy.

- Tiểu thư Worthington?

Ngoài cửa vang lên tiếng Alice, cùng ánh sáng của ngọn đèn lồng. Tôi biết đã đến lúc chúng tôi phải kết thúc việc tra tấn lẫn nhau.

- Em phải đi rồi, - Tôi khẽ nói.

- Đợi đã. - Lúc tôi đi ngang qua, Henry bỗng chụp cổ tay tôi rồi kéo tôi vào lòng. - Đợi đã. - Anh cúi xuống, cố gắng nói khẽ bên tai tôi. - Anh vẫn còn một câu cuối cùng.

Con tim tôi không thể chịu thêm bất cứ câu hỏi nào của anh nữa. Nó ra sức nện vào lồng ngực, thét lên rằng tôi đang phạm phải sai lầm lớn nhất đời. Nhưng làm thế nào tôi có thể chối từ câu hỏi cuối cùng nơi anh. Vì thế, tôi chôn mặt vào hõm cổ ấm áp của anh và để cho mình được ở trong vòng tay anh lần cuối.

- Anh hãy hỏi đi.

- Nếu em yêu anh... - Giọng tắc nghẹn, anh bèn tăng hắng một tiếng rồi nói tiếp. - Nếu chúng ta có thể ở bên nhau, thì em sẽ chọn anh hay Ấn Độ? - Hơi thở của anh phả vào cổ tôi, làn môi lướt qua mang tai. Tôi thấy mình như bị tan chảy. Lòng quyết tâm bỗng chốc nghiêng ngả rồi đổ nát.

- Anh. - Tôi thì thầm. Cánh tay anh siết chặt lấy tôi. Dẫu không có quyền hỏi điều này, nhưng tôi vẫn cứ thốt lên, - Vậy nếu chúng ta có thể ở bên nhau, anh sẽ em hay tiểu thư St. Claire?

- Kate. - Anh khẽ nâng má tôi lên, đoạn ngửa đầu sau để có thể nhìn vào mắt tôi. - Đã, đang, và sẽ luôn là em.

Tôi vòng tay qua hông anh, ôm anh thêm một giây nữa, tính xuân ngọc dâng lên khiến bản thân yếu đuối thỏa hiệp theo trái tim mà chẳng cần phải nghĩ ngợi gì.

Kế rồi, tôi gom hết sức mạnh bước lùi lại, anh cũng buông tôi ra. Bàn tay anh lưu luyến trượt xuống, nhưng không cố níu kéo tôi nữa. Anh không ngăn tôi thoát khỏi chiếc lồng giam của mình. Điều đó khiến tôi càng yêu anh hơn.

Tôi gạt nước mắt rồi sai bước chạy ra ngoài, nơi có sự giải thoát đang vẫy gọi. Dẫu cố dằn lòng không được nhìn lại, nhưng khi vừa bước qua ngưỡng cửa, một sức mạnh vô hình bỗng kéo giật trái tim tôi - như thế

Henry đang thắm thiết gọi tôi trở về. Lúc ấy, tôi đã không ngăn được mình. Tôi ngoái đầu qua vai để nhìn anh lần cuối và lập tức hối hận vô ngần. Vì nơi đó, anh đang đứng với đôi tay cuộn lại trước ngực, hết như dáng vẻ ngày cha anh qua đời.

LINK Truyện:

Blackmoore

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/blackmoore-3795534.html>

LINK Chương này:

Chương 37

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/blackmoore-3795534/chuong-37.html>